

Hitoktatás a 2021/22- es tanévben: azaz szükséges- e az iskolai hitoktatás?

Eddigi szolgálatomból 11 évet töltöttem kórházlelkészként, 7 évet gyülekezeti lelkész voltam Nagyvelegen, és 6 - éve hitoktatók az Óbudai Evangélikus Gyülekezet megbízásából, főállású hitoktatóként.

A hitoktatás célja számomra, talán kórházlelkészi identitásomból is adódóan, nem egyszerűen a gyülekezetbe terelése a gyermekeknek, és a gyülekezet létszámának növelése.

A gyermekeket úgymond felkészíteni arra a „nagy útra”, amelyre egyszer mindnyájan rálépünk majd. Szeretnék olyan muníciót adni a gyermekek számára, ami traumák, nehéz élethelyzetek idején előhívható, és a segítségével könnyebb megküzdeni még az élettől való búcsúzással is. Ne álljanak üres lelki tarisznyával. Láttam elmenni keresztyén hittel, munícióval felvértezett embereket és láttam sokakat elmenni e-nélkül. Az élettől búcsúzó embernek nagy segítség lehet, ha bevillan egy imádság, egy bibliai történet, egy szívhez szóló ének, vagy csak az az érzés, hogy bizalommal fordulhatok egy egyházi személyhez, mert elfogadásra, megértésre fognak találni krízis helyzetekben. Az iskolai hittan, ha kellő empátiával végezzük, ha nehéz, sokszor méltatlan körülmények között is végezzük, hiszem, hogy megalapozhatják ezt a bizalmat, és adhatnak egy lelki tarisznyát a gyermekeknek.

Talán csak annyi látszik most ebből, hogy a hittanos gyermekeim szeretik a hittanórát, szívesen jönnek, sokuknak a kedvenc órája a hittan, mert átélik, hogy ez más óra, mint a többi! Tanulunk, de másképp, mint a többi órán, van idő beszélgetni, meghallgatni egymást, mindenki elmondhatja véleményét, meglátásait őszintén..., akár olyan dolgokról is lehet beszélni, főként egyszemélyes hittanórán, amiről mással nem! Szeretnék ebben segíteni továbbra is a gyermekeknek!

Szentmártoni Mihály: *A Vallástanítás akkordjai* című írásában arról értekezik, hogy milyen szerepeknek kellene megfelelnünk mindannyiunknak a hitoktatási gyakorlatunkban, ezek között szerepel, hogy a vallástanítás összképében, összhangzásában benne kell lennie a terapeuta szerepnek is...

Mivel ezek a szerepek felfoghatók egyfajta kegyelmi ajándéknak is, ezért ki - ki más ajándékokban is részesülhetett, és nem mindenki kompetens minden szerepben tanítani, de minden szerepben fejleszthető az ember, ha van igénye tovább fejlődni...

Úgy gondolom a mai élet adta kihívásokra az egyháznak, és a benne munkálkodóknak is szerepet kell vállalniuk. A hagyományos egyházi keretek lassan felbomlanak, és darabokra esnek. Hiszem, hogy mai keresztyénként, Jézushoz hasonlóan ki kell lépni a komfortzónából, ki kell

lépni a „védett templomfalak” mögül, és a gyermekek közé kell mennünk, felvállalva missziókat, a konfrontációkat, a sokszor méltatlan körülményeket: (folyosón, ebédlőben, aulában, technika teremben stb.tartott hittanórákat, mert nincs igazán helye sok iskolában), a zavaró körülményeket: (hangzavarban tanítani, eszköztelenül: nem tudunk multimédiás eszközöket használni, mert hangosak lennénk a folyosón, lehetetlen énekelni, mert zavarunk másokat stb.)

Sok ember kimaradt és ma is kimarad a vallásos neveltetésből, és csak akkor tudjuk őket elérni és megszólítani sajátos üzenetünkkel, ha oda megyünk az iskolák falai közé, be merünk lépni nehézségeikbe, problémáikba, örömeikbe és bánataikba, és Jézushoz hasonlóan melljük szegődünk útitársakként.

Mindnyájan megéljük, hogy azt is féltve őrizgetjük, ami még megmaradt ebből a hagyományos egyháziasságból, pontosan úgy teszünk, mint aki elássa a rábízott talentumot, mert azt gondolja – csak úgy lehet megőrizni azt. Tudjuk azonban, hogy olyan kincs bízott ránk, amit ma is vállalnunk kell továbbadni. Csak azt tehetjük ma is, amit egykor Jézus..., csak éppen az iskolák különös világában, amikor ott ülök a gyermekek között, akkor úgy érzem azzal foglalkozhatok, ami igazán lényeges: alapokat adhatok, támpontokat, olyan lelki iránytűt, ami majd segíti őket az élet nehézségeiben is! Valódi párbeszédben fogalmazódnak meg a kikristályosodó válaszok, amelyek valós segítséget és hiteles bizonyágtételt jelenthetnek mindazoknak, akikkel kereszteződik utam.

Ebből mi látszódik konkrétan a gyülekezetben? Leszünk – e többen, gyarapodik – e a gyülekezet lélekszáma? Nem feltétlenül! Hiszen hiába nyílik ki a gyermek, ha szülei nem hozzánk közénk, hiába szereti a hittant, ha minden más program fontosabb annál, hogy eljöjjenek közénk! Mi azért mégis hívogatjuk őket újult reménnyel, mert lehet, hogy legközelebb eljön, és a már meglévő kicsiny hittanos gyermekek és családok közösségében kedvet kap, és lelki otthonra találunk közöttünk. Ez azonban hosszabb folyamat, sokszor évekig tarthat, de az is lehet, hogy a mostani magvetésünk csak később és más gyülekezetbe fogja őket vezetni., sőt az is lehet, hogy csak az utolsó nagy útra lesz segítségül nekik. Én azért teszem tovább a dolgom, hittel, és néha pislákoló lelkesedéssel, mégis azzal a reménnyel: hogy munkám nem hiába való!

Bajuszné Orodán Krisztina hitoktató - lelkész

<https://hitoktatas2.lutheran.hu/tajekoztato-gyik/index.html>